

ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΚΑΙ Η ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΤΩΝ ΚΥΒΕΡΝΗΤΩΝ. ΟΛΑ ΘΥΣΙΑ ΣΤΟΝ ΒΩΜΟ ΤΗΣ ΑΠΛΗΣΤΙΑΣ (Ιούνιος 2007)

Συγγραφέας: ΒΙΚΤΩΡ ΝΕΤΑΣ

Όταν πριν από 40-50 χρόνια η επιστήμη και η τεχνολογία έκαναν άλματα, οι μελλοντολόγοι και άλλοι ειδικοί επιστήμονες προέβλεπαν ότι οι άνθρωποι του 2000 θα ζούσαν σε ένα πλανήτη παράδεισο. Πράγματι, δημιουργήθηκαν οι προϋποθέσεις για να επιβεβαιωθεί αυτή η πρόβλεψη. Θεωρούσαν βέβαιο οι επιστήμονες ότι με την πυρηνική ενέργεια η ανθρωπότητα θα εξασφάλιζε άφθονη ηλεκτρική ενέργεια με χαμηλό κόστος και θα περιοριζόταν η χρήση πετρελαίου και άνθρακα, που η καύση τους παράγει ρύπους και καταστρέφεται το περιβάλλον. Έγραφαν τότε ότι το πρόβλημα της τροφής θα λυνόταν με την εκμηχάνιση της γεωργίας, τα θερμοκήπια, τα λιπάσματα, τα φυτοφάρμακα και άλλα μέσα, που συντελούν στην αύξηση της παραγωγής με εντατική καλλιέργεια. Με όλα αυτά τα θαυμαστά και με την πρόβλεψη ευρύτερης χρησιμοποίησης των ηλεκτρονικών υπολογιστών θα περιοριζόταν η ανθρώπινη εργασία και θα υπήρχε άφθονος ελεύθερος χρόνος.

Κορυφαίος Πολωνός καθηγητής του Πανεπιστημίου της Βαρσοβίας, ο Μίχαλ Λουνκ, σε άρθρα του που δημοσίευαν και δυτικές εφημερίδες, έγραφε το 1963: «Βασίμως υποτίθεται ότι κατά το έτος 2000 οι άνθρωποι θα εργάζονται 30 έως 36 ώρες την εβδομάδα και ότι οι πληρωμένες άδειες δεν θα διαρκούν λιγότερο από ένα μήνα και θα φθάνουν, στις περισσότερες περιπτώσεις, τις 6 εβδομάδες». Και σημείωνε: «Ο τουρισμός, τόσο ο τοπικός όσο και ο του εξωτερικού, θα έχει τοποθετηθεί στην πρώτη θέση των δραστηριοτήτων. Μπορούμε να συλλάβουμε ποία έκταση θα έχει ο μαζικός τουρισμός το 2000 με βάση το παράδειγμα που μας προσφέρεται από τις χώρες όπου ασκείται σε μεγάλη κλίμακα».

Οι προβλέψεις-προφητείες επαληθεύτηκαν στο σκέλος μόνο της ανάπτυξης της επιστήμης και της τεχνολογίας, όχι όμως και στο σκέλος της βελτίωσης των όρων εργασίας και της ποιότητας ζωής του πληθυσμού του πλανήτη. Το όφελος της εξέλιξης το εισέπραξε το κεφάλαιο, καταληστεύοντας τον πλούτο του πλανήτη και

καταπιέζοντας ακόμη περισσότερο τους εργαζομένους, και μάλιστα με συνταγές του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, της Παγκόσμιας Τράπεζας και του Οργανισμού Οικονομικής Συνεργασίας και Αναπτύξεως (ΟΟΣΑ). Την περασμένη εβδομάδα ακούσαμε για μία ακόμη φορά τις τυποποιημένες και για την Ελλάδα υποδείξεις του ΟΟΣΑ, που παρουσίασε ο εκπρόσωπός του, Άνχελ Γκουρία, παρουσία του υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών Γιώργου Αλογοσκούφη. Συνέστησε ο ΟΟΣΑ: μείωση μισθών, άγριες περικοπές στις πρόωρες συντάξεις, ασφαλιστικές εισφορές και από τους συνταξιούχους, αλλαγές στο ασφαλιστικό σύστημα σε βάρος των εργαζομένων και των συνταξιούχων, ευκολότερες απολύσεις εργαζομένων, αύξηση του ορίου για έξοδο στη σύνταξη, επιβολή διδάκτρων για τη φοίτηση στις ανώτατες σχολές και άλλα μέτρα του γνωστού νεοφιλεύθερου πακέτου.

Είναι γνωστόν ότι η άγρια επέλαση του καπιταλισμού, ο οποίος κυριολεκτικά ξεσάλωσε μετά την κατάρρευση του υπαρκτού σοσιαλισμού, είχε ως άμεσο αποτέλεσμα την αύξηση της κοινωνικής ανισότητας. Οι πλούσιοι γίνονται πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι. Ακόμη και σε αναπτυγμένες χώρες με ισχυρές οικονομίες, η αύξηση της ανεργίας και της φτώχειας έχουν οδηγήσει σε κοινωνική διάλυση και σε κοινωνικές εκρήξεις. Τι φταίει και δεν διανέμεται σωστά και δίκαια ο παγκόσμιος πλούτος, που παράγεται με το μόχθο των εργαζομένων και την εκμετάλλευση της τεχνολογίας, η οποία είναι ανθρώπινη κατάκτηση και για την οποία πλήρωσε ολόκληρη η κοινωνία; Από τις αρχές της δεκαετίας του 1990 άρχισαν να εκδηλώνονται όλο και πιο μαζικά οι αντιδράσεις και η αποστροφή «προς ένα κοινωνικό πρότυπο βασισμένο στον ολοκληρωτισμό των αγορών και την τυραννία της παγκοσμιοποίησης», όπως έγραψε ο διευθυντής του «Μοντ Ντιπλοματίκ», Ιγκνάσιο Ραμονέ.

Σε άρθρο του, με τίτλο «Παγκοσμιοποίηση και κοινωνική διάλυση»-δημοσιεύθηκε και στην ελληνική έκδοση του *Manier de voir*, τεύχος 13, Φεβρ. 1988- ο Ραμονέ έγραφε, ότι οι αντιδράσεις «που ακολουθούν η μία την άλλη σχεδόν παντού στην Ευρώπη, δημιουργούν κρίση στην εξουσία, τη δημοκρατία, τη διανόηση. Σε μια εξουσία που εμφανίζεται ολοένα και περισσότερο ως το εκτελεστικό όργανο, ως το συμπλήρωμα των πραγματικών κυρίαρχων του κόσμου, δηλαδή των χρηματαγορών. Σε μια δημοκρατία που υπονομεύεται, εκτός των άλλων και από την ξεδιαντροπιά των ηγετών, οι οποίοι, προτού καλά καλά εκλεγούν, σπεύδουν να απαρνηθούν το πρόγραμμά τους και τις υποσχέσεις τους. Σε μια διανόηση που, εδώ

και χρόνια, πλέκει με πάθος το εγκώμιο της "μοναδικής σκέψης", ασκεί έναν αληθινό εκβιασμό σε βάρος κάθε κριτικού προβληματισμού στο όνομα του "εκσυγχρονισμού", του "ρεαλισμού", της "υπευθυνότητας" και της "λογικής", διακηρύσσει το "αναντίστρεπτο" των υπό εξέλιξη διαδικασιών, προτείνει τη διανοητική συνθηκολόγηση και σπρώχνει στα τάρταρα του παραλογισμού όλους όσοι αρνούνται να δεχθούν ότι "η φυσική κατάσταση της κοινωνίας είναι η αγορά"».

Με τους νόμους ή μάλλον με την ανομία της ελεύθερης αγοράς, με τη ληστρική εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών, με την ασυδοσία του κεφαλαίου οδηγείται στην καταστροφή μαζί με τον πλανήτη και το ανθρώπινο είδος. Στο όνομα της μεγιστοποίησης του κέρδους τα πάντα επιτρέπονται. Και οι κυβερνήτες του κόσμου, οι εκλεγμένοι από τους λαούς, υποκύπτουν στις απαιτήσεις και στις υπαγορεύσεις της εξουσίας της οικονομίας. Φτάσαμε στην υποταγή, στην υποδούλωση της πολιτικής εξουσίας στην οικονομική.

Συνέρχεται η σύνοδος του G8 στο Χαϊλίγκενταμ της Βαλτικής, που έχει μετατραπεί σε απόρθητο φρούριο, για να μείνουν μακριά οι διαδηλωτές, να μην ακουστεί η φωνή των πολιτών που διαμαρτύρονται για τα δεινά της παγκοσμιοποίησης και την καταστροφή του πλανήτη. Θα συζητήσει η σύνοδος και για τα προβλήματα του περιβάλλοντος, ειδικά, μάλιστα, για το φαινόμενο του θερμοκηπίου, χωρίς όμως διάθεση να πάρουν μέτρα. Αυτό φάνηκε από τη θέση του Αμερικανού προέδρου Τζορτζ Μπους, που την περασμένη εβδομάδα δήλωσε πως ελπίζει να διαμορφωθούν ως το τέλος του 2008 κάποιοι μακροπρόθεσμοι στόχοι! Οι 8 αποφασίζουν ερήμην των λαών και σε βάρος των λαών υπέρ των μεγάλων οικονομικών συμφερόντων. Για τα μάτια του κόσμου θα δώσουν και κάποια ψίχουλα στους πεινασμένους του κόσμου.

Οι διαδηλωτές φωνάζουν πίσω από τα συρματοπλέγματα, αλλά η φωνή τους δεν θα ακούγεται στην αίθουσα όπου θα συνεδριάζουν οι κυβερνήτες της ομάδας του G8. Το ενδιαφέρον τους έχει εξαντληθεί με υποκριτικά μηνύματα για τη σημερινή Παγκόσμια Ημέρα του Περιβάλλοντος. Και όμως, γνωρίζουν ότι το πρόβλημα είναι παγκόσμιο και από αυτούς, τους εκπροσώπους των πλούσιων χωρών, εξαρτάται η λύση του. Άλλοι, ωστόσο, έχουν το πάνω χέρι. Σε άρθρο της με τίτλο «Ο πλανήτης στον δρόμο της καταστροφής», η Susan George, στέλεχος του Ινστιτούτου Transnational του Αμστερνταμ, έγραφε: «Οι υπάρχοντες διεθνείς πολιτικοί και

οικονομικοί οργανισμοί (Παγκόσμια Τράπεζα, Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου, υπερεθνικές επιχειρήσεις) καταστρέφουν πολύ περισσότερο απ' όσο προστατεύουν το περιβάλλον. Είναι τόσο ισχυρά τα εμπλεκόμενα συμφέροντα, που συχνά βλέπουμε να αμφισβητούνται οικολογικές διαπιστώσεις πλήρως αποδεδειγμένες».

Στη σύνοδο του G8, που συμπίπτει με την Παγκόσμια Ημέρα για το Περιβάλλον, θα αποκαλυφθεί για μία ακόμη φορά, όχι μόνον η υποκρισία, αλλά προπαντός η αδυναμία και η ατολμία των πολιτικών ηγετών να αναλάβουν τις ευθύνες τους, που υπαγορεύονται από το αίτημα των λαών να σωθεί από την καταστροφή ο πλανήτης.

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» στις 5 Ιουνίου 2007, σ. 9.